

Sygn. akt *XXVII Ca 1523/21*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Maksymilian Wesołowski
-----------------	-------------------------------

po rozpoznaniu 29.04.2022 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z 04.02.2021 r., sygn. akt I C 149/20

I. apelację oddala;

II. zasądza na rzecz (...) S.A. w W. od (...) S.A.

w W. 450 (czterysta pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt *XXVII Ca 1523/21*

UZASADNIENIE

Z uwagi na to, że niniejsza sprawa podlegała rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym i Sąd odwoławczy nie przeprowadził postępowania dowodowego, stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. ograniczono uzasadnienie wyroku do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i dokonaną na tej podstawie ocenę prawną. Zaskarżony wyrok w pełni odpowiada prawu. Tym samym zarzuty apelacyjne nie mogły doprowadzić do zmiany orzeczenia wydanego w przedmiotowej sprawie.

Wskazać należy, że apelacja pozwanej zawierała zarzut koncentrujący się wokół naruszenia przez Sąd I instancji art. 233 § 1 k.p.c. W ocenie skarżącego Sąd Rejonowy błędnie przyjął, że lot strony powodowej był opóźniony o czas przekraczający 3 godziny,

w sytuacji gdy dokumenty D. S. wskazywał, że lot operował w planowych godzinach, co wyklucza dochodzenie roszczenie w oparciu o przepisy Rozporządzenia (WE) 261/2004. Tym samym, wyprowadzając dalsze zarzuty, skarżący zarzucił Sądowi I instancji pominięcie dowodu z dokumentu - D. S., który jego zdaniem świadczy o niezasadności powództwa.

Z powyższymi argumentami nie sposób się zgodzić.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że art. 233 § 1 k.p.c. przyznaje Sądowi swobodę w zakresie oceny dowodów. Stosując tę regułę, Sąd ocenia wiarygodność dowodów przez pryzmat własnych przekonań, wiedzy i posiadanego zasobu doświadczeń życiowych. Granice swobodnej oceny dowodów wyznaczają: obowiązek wyprowadzenia przez sąd z zebranego materiału dowodowego wniosków logicznie prawidłowych, ramy proceduralne, poziom świadomości prawnej sędziego oraz dominujące poglądy na sądowe stosowanie prawa. Swobodna ocena dowodów uwzględnia zatem wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których Sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

Osią sporu w niniejszej sprawie było to, czy lot numer (...) zaplanowany na 14 czerwca 2019 roku nastąpił z opóźnieniem uzasadniającym roszczenie odszkodowawcze przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z 11 lutego 2004 roku ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów (Dz. Urz. UE L z 2004 r. Nr 46, s. 1).

Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. bowiem z akt sprawy wynika, że wykupiony przez powoda bilet na wylot z W. miał nastąpić 14 czerwca 2019 r. o godzinie 8:25 czasu lokalnego i zakończyć się na lotnisku w Z. tego samego dnia o godzinie 11:55 czasu lokalnego.

W niniejszej sprawie porównanie czasu planowanego wylotu tj. o godzinie 8:25 czasu lokalnego) 14 czerwca 2019 r. z rzeczywistym czasem tego wylotu tj. o godzinie 17.30 tego dnia prowadzi do oczywistego wniosku o zaistnieniu opóźnienia przekraczającego 3 godziny.

Cała argumentacja apelacji pozwanego – podnoszona zarówno przed Sądem I instancji – odnosiła się wyłącznie do okoliczności, iż to biuro podróży przekazało błędną informację o godzinie wylotów a jakkolwiek dane znajdujące się w dokumentach przekazanych od biura podróży nie mogą stanowić okoliczności obciążających pozwanego. Z treści pism procesowych pozwanego, nie wprost ale, z ich całego kontekstu, w tym treści apelacji można jednoznacznie wywnioskować, iż pierwotny termin lotu nie był taki jak twierdzi pozwany, że prawdopodobnie był zmieniony. To pozwanego obciąża jednak dowód wykazania, iż z odpowiednim wyprzedzeniem uprzedził pasażerów, przy czym nawet ewentualne zaniechanie biura podróży jego właśnie obciąża. Do takiego wniosku prowadzi analiza niejednoznacznych zaprzeczeń pozwanego.

Z umowy z biurem podróży wynika, iż pasażer miał odbyć lot w godzinach 8:25-11:55. Pozwany nie udowodnił w żaden sposób, że faktyczną godziną odlotu pierwotnie ustaloną była godzina 17.30, która wynikała z planowanego wylotu a nie z zaistniałego opóźnienia lub zmiany, o której pasażerowi nie byli uprzedzeni z odpowiednim wyprzedzeniem oraz w żaden sposób nie wykazał, iż to biuro podróży nie dopełniło swoich obowiązków dotyczących poinformowania o zmianie godziny lotów jak również pozwany nie wykazał, że taka zmiana nie nastąpiła a pierwotną i jedyną godziną wyloty była godz.17.30.

W dalszej kolejności, że jeżeli zmiana nastąpiła to informacja została przekazana co najmniej dwa tygodnie przed wspomnianym planowanym wylotem.

Skoro zatem lot nr (...), który miał być realizowany przez pozwanego 14 czerwca 2019., którego uczestnikiem był poprzednik prawny powoda był opóźniony, a czas opóźnienia wynosił co najmniej 3 godziny – stwierdzić należało, że stronie powodowej przysługiwało zryczałtowane odszkodowanie za opóźnienie lotu w kwocie po 250 euro stosownie

do art. 7 ust. 1 lit a w zw. z art. 5 ust. 1 lit c rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z 11 lutego 2004 r.

W tych okolicznościach na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalono, jako całkowicie bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.